

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **K. H.**, nar. ,
stát. přísl. Ukrajina,
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019, č.j. CPR-31750-9/ČJ-2018-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. CPR-31750-9/ČJ-2018-930310-V237 ze dne 12. 12. 2019, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí č.j. KRPA-350267-18/ČJ-2018-000022-ZAM ze dne 17. 9. 2018, jímž bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie v délce dvou let, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že v rámci správního řízení byl porušen § 3 správního řádu, neboť stav věc nebyl zjištěn dostatečným způsobem a s ohledem ke všem okolnostem případu. Dále namítá porušení § 50 odst. 2 správního řádu z důvodu, že si správní orgány neopatřily pro rozhodnutí dostatečné podklady. Porušen měl být rovněž § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, kdy žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a právními předpisy, nešetřil její oprávněné zájmy a nebylo dbáno na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu.

3. Žalobkyně namítá, že není pravdou, že by na území ČR byla zaměstnána bez oprávnění k pobytu nebo patřičného povolení, neboť zde nevykonávala žádnou soustavnou a závislou práci.

4. Dále žalobkyně tvrdí, že žalovaný nemohl mít na rozhodnutí dostatečný časový prostor, neboť rozhodnutí ve věci vydal tentýž den, kdy bylo řízení zahájeno. Žalovaný měl též pochybit tím, že si dostatečně neověřil, že se na žalobkyni nevztahuje některá z výjimek uvedených v § 98 zákona č. 435/2004 Sb, o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

5. Další námitku žalobkyně směřuje proti závaznému stanovisku se závěrem, že její vycestování na Ukrajinu je možné. Tento závěr považuje žalobkyně za nesprávný a upozorňuje, že na Ukrajině stále nepolevuje na intenzitě ozbrojený konflikt, který sice probíhá v její východní části, ale ovlivňuje celé její území.

6. Dle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí, kterým jí bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let, a byla stanovena doba k vycestování v délce 15 dnů.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

8. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

9. Při pobytové kontrole dne 17. 9. 2018 bylo zjištěno, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost v hotelu, aniž by k tomu měla patřičné oprávnění. Do protokolu o výsledku žalobkyně uvedla, že do ČR přicestovala 22. 6. 2018 z Polska, kam měla vízum. Žalobkyně od 27. 6. 2018 v hotelu Sax vykonávat pracovní činnost, aniž by měla sjednanou pracovní smlouvu. Žalobkyně uvedla, že věděla, za jakých podmínek je oprávněna v ČR pracovat, a dále, že žádné povolení pro výkon práce nemá. Ke svým osobním a rodinným poměrům sdělila, že na Ukrajině má matku a sourozence, se kterými žila v rodinném domě, nemá tam žádné problémy, nemá problém vycestovat. V ČR žádné vazby nemá.

10. Dne 17. 9. 2018 bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné. Nebylo zjištěno, že by žalobkyni mělo ve vlasti hrozit nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobkyně pochází z Chmelnické oblasti, kde je bezpečnostní situace natolik uspokojivá, že plně umožňuje návrat žalobkyně do vlasti. Ozbrojený konflikt se nadále soustřeďuje výhradně na východě Ukrajiny.

11. Dne 17. 9. 2018 bylo vydáno rozhodnutí č.j. KRPA-350267-18/ČJ-2018-000022-ZAM, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie v délce dva roky. Současně jí byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od

nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobkyně minimálně od 27. 6. 2018 do 17. 9. 2018 vykonávala pracovní činnost v hotelu, ačkoli k tomu neměla potřebné oprávnění. Uvedl, že zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně bude s ohledem na kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců přiměřený. Zohlednil přitom závažnost protiprávního jednání žalobkyně a skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona. Při stanovení doby dvou let správní orgán přihlédl ke všem okolnostem daného případu. Vzal v potaz neoprávněný výkon zaměstnání a skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona. Dobu stanovil v přiměřené hranici zákonem stanovené sazby. Rozhodnutí považuje správní orgán prvního stupně za přiměřené. Dobu k vycestování stanovil správní orgán na 15 dní v souladu s tím, že žalobkyně disponuje platným cestovním dokladem a je schopná si obstarat prostředky na vycestování.

12. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala, že na území ČR se nenacházela v žádném pracovněprávním vztahu, neboť zde nevykonávala žádnou soustavnou a závislou práci. Správní orgán podle ní nemohl mít dostatek času na zjištění všech potřebných okolností k danému případu, pokud rozhodnutí vydal ve stejný den, jako bylo zahájeno řízení, tedy 17. 9. 2018, správní orgán též dostatečně neověřil, zda se v jejím případě nejedná o některý z výjimečných případů dle § 98 zákona o zaměstnanosti. Žalobkyně napadla rovněž závazné stanovisko, se kterým nesouhlasí, neboť se domnívá, že na Ukrajině stále probíhá válečný konflikt, jehož dopady se projevují na celém území Ukrajiny. Namítala dále porušení § 3, § 50 odst. 2 a § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu a uvedla, že podle ní nebyly splněny podmínky řízení pro vydání předmětného rozhodnutí.

13. Dne 10. 10. 2019 bylo ve věci vydáno nové závazné stanovisko se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné, s tím žalobkyně opět nesouhlasila.

14. Dne 12. 12. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí č.j. CPR-31750-9/ČJ-2018-930310-V237, kterým odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

15. Žalovaný délku doby zákazu pobytu považoval za adekvátní, stanovenou v zákonném rozmezí, s ohledem na všechny okolnosti případu a korespondující s praxí v obdobných případech. K námitce, že žalobkyně v ČR nevykonávala závislou práci, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá opak. Z evidence docházky žalovaný zjistil, že žalobkyně vykonávala práci minimálně od 27. 6. 2018 do 17. 9. 2018, kdy odpracovala celkem 647 hodin. Žalobkyně tuto skutečnost potvrdila a uvedla ještě další upřesňující informace. Nelze mít pochybnosti o tom, že vykonávaná činnost naplnila znak soustavnosti a závislosti, a to bez ohledu na to, že žalobkyně neměla uzavřenou písemnou smlouvu. K námitce nedostatečného časového prostoru žalovaný uvedl, že se s touto námitkou neztotožňuje, správní orgán prvního stupně došel ke správnému závěru, pro rozhodnutí si opatřil naprosto dostačující podklady a stav věci zjistil tak, že o něm nelze mít pochybnosti. Žalovaný neshledal ani pochybení správního orgánu v tom, že by se na žalobkyni měla vztahovat některá z výjimek dle zákona o zaměstnanosti. Sama žalobkyně ani své tvrzení o tom, že by na ni měla nějaká výjimka dopadat, nikterak nekonkretizovala. Ohledně závazného stanoviska žalovaný uvedl, že s ohledem na to, že byl žalobkyní napaden závěr původního stanoviska, vyžádal si stanovisko nové, jehož závěr opětovně potvrdil, že vycestování žalobkyně je možné. I když žalobkyně následně vyjádřila nesouhlas i s tímto novým stanoviskem, má žalovaný za to, že postupoval zcela v souladu

se zákonem. Námitky ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení žalovaný rovněž nepovažoval za relevantní, neboť žalobkyně je nijak neupřesnila, neuvedla, co jimi napadá.

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

17. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobkyně.

18. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

19. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“

20. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 1. 2019: „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“

21. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

22. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

23. K obecným námitkám žalobkyně ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že oproti žalobkyni považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn

veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně.

24. Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně ohledně tvrzení, že na území ČR nevykonávala žádnou pracovní činnost bez oprávnění k pobytu nebo pracovního povolení, neboť zde nevykonávala žádnou soustavnou a závislou práci. Správní orgán prvního stupně vycházel při posouzení této otázky především z výpovědi žalobkyně, a dále z materiálů, které si v průběhu řízení opatřil. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobkyně vykonávala v hotelu Sax a.s. pracovní činnost na pozici pomocné síly. Tato skutečnost byla potvrzena fotodokumentací pořízenou na místě, kde je žalobkyně zachycena v hotelu v pracovním oděvu, a která je součástí správního spisu. Žalobkyně sama následně potvrdila, že v hotelu pracovala a uvedla i další informace ohledně této činnosti. V hotelu pracovala minimálně od 27. 6. 2018 do 17. 9. 2018, tedy necelé tři měsíce, kdy se k této práci dostala skrze svou známou. Během výpovědi žalobkyně výkon pracovní činnosti nijak nerozporovala a naopak uvedla, že věděla, za jakých podmínek je možné v ČR pracovat, a též potvrdila, že žádné oprávnění k tomu neměla. Součástí spisu je dále rozpis směn žalobkyně. Správní orgán prvního stupně na základě těchto informací proto správně dovodil, že žalobkyně v ČR vykonávala pracovní činnost bez patřičného oprávnění a naplnila tímto jednáním uvedenou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění.

25. K námitce ohledně nedostatku časového prostoru pro vydání rozhodnutí se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že bylo postupováno v souladu se zákonem a byl dodržen jím předpokládaný postup. Správní orgán si opatřily dostatečné podklady pro to, aby bylo možné ve věci rozhodnout a opatřily si rovněž závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ohledně vycestování žalobkyně. Pokud správní orgán prvního stupně celou věc rozhodl během jediného dne, pak tím jen naplnil zásadu rychlosti a hospodárnosti a nedopustil se při svém postupu žádného pochybení. Pokud žalobkyně namítá, že měl žalovaný posoudit, zda by bylo možné v jejím případě uplatnit některou z výjimek předpokládaných zákonem o zaměstnanosti, soud konstatuje, že ani v tomto pochybení na straně správního orgánu neshledal. Z žádného tvrzení žalobkyně nebo jiných podkladů pro rozhodnutí nevyplynulo, že by se v případě žalobkyně jednalo o některý ze speciálních případů uvedeného zákona. Soud souhlasí s žalovaným, že pokud žalobkyně považovala některou z možných výjimek za použitelnou, měla tuto skutečnost především sama uvést. Naproti tomu žalobkyně tuto skutečnost namítala až v odvolání a nynější žalobě pouze obecně bez dalšího odkázala na uvedené ustanovení zákona, aniž by své tvrzení jakkoli konkretizovala.

26. Námitku, kterou žalobkyně napadá závazné stanovisko, je třeba rovněž odmítnout. Správní orgán prvního stupně si ohledně možného vycestování žalobkyně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, jež potvrdilo, že její vycestování je možné. Jelikož jej žalobkyně v odvolání napadla, vyžádal si následně žalovaný závazné stanovisko nové, které tento závěr plně potvrdilo s tím, že na Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak pouze v její východní části, kdy ostatní části nejsou konfliktem významněji zasaženy. Oblast původu žalobkyně byla shledána bezpečnou, umožňující její návrat. Žalobkyně následně napadla i toto nové stanovisko kdy své obavy opírá o existenci válečného konfliktu, který podle ní sice probíhá ve východní části země, ale ovlivňuje celou zemi. Soud k tomu uvádí, že závazné stanovisko obsahuje aktuální praxí potvrzený závěr, že s ohledem na válečný konflikt lze za nebezpečné považovat pouze omezené východní území Ukrajiny, přičemž naprostá většina území je bezpečná a pod kontrolou proevropsky

orientované vlády. Žalobkyně akcentuje existenci válečného konfliktu, ale bez jakéhokoli vztahu k její osobě. Nadto je třeba rovněž podotknout, že žalobkyně ve své výpovědi neuvedla, že by na Ukrajině měla jakékoli problémy ohledně bezpečnosti a nezmínila v této souvislosti ani žádné obavy. Soud se proto ztotožňuje s názorem správních orgánů, že nebylo zjištěno, že by žalobkyni mohlo při návratu hrozit ve vlasti jakékoli nebezpečí.

27. Žalobkyně konečně namítá nesplnění podmínek řízení pro vydání rozhodnutí s odkazem na uloženou délku doby vyhoštění a doby k vycestování. Nejvyšší správní soud. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 44, uvedl, že: *„otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“* Obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 98/2017 - 26, č. j. 10 Azs 137/2017 - 27, č. j. 7 Azs 305/2019 - 22 atp.). Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 5 let (§ 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 20. 1. 2019). Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 2 let se tak pohybuje pouze ve výši dvou pětin zákonem stanovené maximální doby. Správní orgány přitom řádně odůvodnily, z jakého důvodu uložily vyhoštění v uvedené délce. Správní orgány zejména přihlédly k délce a závažnosti porušení právních předpisů České republiky, i k polehčující okolnosti, že se jednalo o první porušení právních předpisů z její strany. Také lhůta pro vycestování v délce 15 dnů od právní moci rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu, jestliže žalobkyně má jednak platný cestovní doklad, a rovněž je schopná si opatřit pro vycestování dostatečné finanční prostředky.

28. Doba řízení před správním orgánem I. stupně neměla vliv na práva žalobkyně, nehledě k délce trvání odvolacího řízení.

29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 29. ledna 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce